

Arrest

nr. 276 909 van 2 september 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 13 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. PAQUOT, die *loco* advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert over de Angolese nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in Luanda. U groeide op in Cazenga, Luanda en u woonde daar tot na de dood van uw ouders. Uw vader was de sub-secretary van de politieke partij Casa-CE, later werd hij ook de secretaris-generaal. Uw ouders vertelden dat u wat meer moest oppassen, en u niet meer alleen met uw broers en zus naar school mocht gaan. U wist niet waarom dat was. Op 18 juli 2014 werd jullie huis overvallen. Uw vader, moeder en oudste broer kwamen hierbij om het leven. Uw zus en uzelf werden die nacht ook seksueel misbruikt. Na de begrafenis woonde u met uw broer en zus in het huis waar jullie met jullie ouders woonden, maar jullie konden maar twee maanden huur betalen.

Uw broer en uw zus gingen bij een vriend wonen, en u woonde vanaf september 2014 bij uw huisbaas in ruil voor het opnemen van de huishoudelijke taken. De huisbaas wilde echter dat u zich als zijn vrouw ging gedragen. U weigerde, en hij gooide u op straat in december 2014. U had geen andere keuze dan op straat te leven, u deed dat in Mutamba. U sliep in een verlaten huis en behalve voor een paar dagen, had u ook geen job. In die omgeving sprak een man genaamd A. u aan. Hij zei dat u de juiste lengte en lichaamsbouw had om een model te zijn. Hij gaf u zijn telefoonnummer. Na twee dagen nadenken, belde u hem op. Hij nam u mee naar een onbekende plaats. Daar kwam u in een huis terecht. U zag dat daar veel vrouwen woonden. Een vrouw legde u uit dat ze prostituees waren. U weigerde vier dagen om daar in mee te doen, maar u kon ook niet meer vertrekken. A. sloeg u in elkaar en verbrandde u. U besloot dan toch maar om het werk te aanvaarden. Jullie kregen nooit geld, dat ging rechtstreeks naar de baas. 's Nachts werden jullie met auto's weggebracht naar hotels of naar de huizen van de klanten. Jullie werden altijd bewaakt en begeleid. Op een dag legde A. uit dat jullie zouden opsplitsen en even een pauze zouden nemen van de prostitutie. In die tijd mochten de bewakers seks met jullie hebben.

In 2017 leerde u dat Bento Kangamba, een invloedrijk persoon in Angola, de grote baas is van de prostitutieorganisatie. Hij kwam langs in het huis, en zorgde er voor dat u samen met negen andere vrouwen naar het buitenland vertrok om daar te gaan werken. Hij liet foto's van jullie maken en hij bracht ook een machine om jullie vingerafdrukken te laten nemen. Vervolgens moesten jullie ook allerlei rituelen doen, zodat jullie geluk zouden hebben in het buitenland, en jullie moesten beloven nooit de naam van Bento Kangamba te vernoemen. In juli 2018 bent u met het vliegtuig vertrokken uit Angola samen met A.. U stopte in Casablanca en Parijs, en in België wachtte een andere man u op, W.. U kwam op 31 augustus 2018 aan in België. W. nam u mee naar zijn huis, en misbruikte u. U moest u ook prostitueren van hem. Uiteindelijk kon u ontsnappen uit het huis van W. toen hij aan het douchen was in november 2018. Op 12 december 2018 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u een psychologisch attest neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het psychologisch attest dat u tijdens het persoonlijk onderhoud neerlegde, blijkt immers dat u sinds 2019 enkele keren naar een psychologe ging omwille van traumatische gebeurtenissen. Uit het attest blijkt dat u angstig bent en dat u lijdt onder de gevolgen van traumatische ervaringen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u gevraagd op welke manier u kon ondersteund worden tijdens het persoonlijk onderhoud (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 12). U vertelde dat de enige optie voor u om kalm te blijven. Net zoals bij aanvang van het interview, werd u er op gewezen dat u steeds een pauze kan vragen indien u dat nodig hebt. Gezien wat u meemaakte met mannen, wenste u ook liever gehoord te worden door een vrouwelijke PO en bijgestaan te worden door een vrouwelijke tolk, hetgeen ook gebeurde.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Bij terugkeer naar Angola vreest u dat Bento Kangamba u zal vermoorden omdat u uw belofte verbrak dat u niets mocht zeggen over hem en de organisatie, het prostitutienetwerk, alsook het feit dat u wegliep.

Ten eerste wijst het CGVS op het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde tijdens uw interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in vergelijking met uw verklaringen op het CGVS. Zo verklaarde u bij DVZ dat u werkte in een supermarkt in Cazenga van november 2014 tot februari 2015 (Verklaring DVZ vraag 12). Wanneer u bevraagd werd over uw werkervaring in uw land van herkomst tijdens uw interview voor het CGVS beweert u echter dat u nooit een job hebt gehad in Angola en dat u zelfs nooit een job hebt gezocht (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 11). U werd geconfronteerd met uw verklaringen voor DVZ en u beweert in eerste instantie dat u zich niet meer herinnerde dat u dat

gezegd had, en dat u nooit in een supermarkt gewerkt hebt. Na de pauze, wanneer u aan uw asielrelaas begon, wilde u toch nog rechtzetten en beweerde u dan wel een korte periode, enkele dagen, gewerkt hebt om een inkomen te krijgen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 14). U werd later gevraagd om hierover meer uitleggen te geven, en u vertelde dat enkele dagen werkte, maar niet voor huur maar gewoon om wat geld te hebben. De persoon waarvoor u werkte zei echter dat u moest stoppen met werken omdat uw baas u 'te vuil' vond (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19). Ten eerste merkt het CGVS op dat u in uw eerste rechtzetting vertelde dat u een job zocht en enkele dagen werkte toen u bij uw huisbaas woonde (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 14). Uit uw verklaringen blijkt dat u op dat moment dus nog niet op straat woonde. Echter, later in het interview verklaarde u dat u op dat moment wel al op straat woonde (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19). U legde doorheen heel de procedure tegenstrijdige verklaringen af over het feit of u al dan niet gewerkt hebt of niet, en over hoe lang u werkte. U beweert tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS steeds dat het voor een zeer korte periode was, waarvan u niet meer weet wanneer het is, maar dat het zeker niet langer dan een maand is (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 14 en p. 19). Echter, voor DVZ verklaarde u dus ongeveer drie tot vier maanden te hebben gewerkt, van november 2014 tot februari 2015. **Het CGVS erkent dat u op dat moment nog minderjarig was, ongeveer 17 jaar oud, maar het is wel van belang dat u hier duidelijk en rechtlijnig over bent, zeker in het kader van het onderzoek naar uw asielmotieven.** Het feit dat u immers beweert geen job of inkomen te hebben gehad heeft een cruciale rol in de door u beweerde vervolging in Angola. Het resultaat was immers dat u geen inkomen had, wat er toe geleid zou hebben dat u op straat moest leven, en bijgevolg in de prostitutie terecht kwam. U werd nog geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, waarop u eerst de uitleg gaf dat u deze dingen zou hebben gezegd de dag nadat u bij W. vertrok ('die plaats') (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19). Het CGVS wijst er op dat de betreffende verklaringen zijn gegeven op 10 januari 2019, dus twee maanden na uw eerste aanmelding bij DVZ en een maand na uw effectieve verzoek tot internationale bescherming. U blijft volhouden dat u wel gelooft dat u dat gezegd had, maar dat uw hoofd er toen niet bij was (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19). Deze uitleg is echter geen verschoning om niet te voldoen aan uw verantwoordelijkheid om vanaf begin van de procedure de waarheid te vertellen, en kan deze cruciale tegenstrijdigheid dus ook niet rechtzetten.

U legde verder ook tegenstrijdige verklaringen af over uw beweerde verblijfsplaatsen in Angola.

Zo verklaarde u voor DVZ dat u vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek in augustus 2018 op hetzelfde adres woonde, met name "Rua do Combat, in Cazenga, Luanda" (Verklaring DVZ vraag 10). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS legde u echter uit dat u verhuisde nadat uw ouders gestorven waren, u ging naar Mutamba in december 2014 (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 5). Dat is tevens ook de plaats waar u op straat geleefd zou hebben. Vervolgens zou u dan naar de plaats gegaan zijn waar u het prostitutiewerk deed, maar u hebt geen idee waar die plaats is (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 5). Het CGVS benadrukt wederom dat het van belang is dat een verzoeker tot internationale bescherming vanaf aanvang van de procedure duidelijk is over alle verblijfsplaatsen, en daar u in eerste instantie niet vermeld hebt dat u ook nog op andere plaatsen gewoond hebt, heeft dit een negatieve impact op de geloofwaardigheid van uw (gedwongen) prostitutie en tevens de beweerde vrees ten aanzien van Bento Kangamba. Immers was het feit dat u uw huis moest verlaten na de moord op uw ouders, de directe reden waarom u in de prostitutie bent terecht gekomen.

Ten tweede zijn sommige van uw verklaringen met betrekking tot de manier u in het prostitutienetwerk kwam en uw tijd in het netwerk, dermate vaag en tegenstrijdig dat het CGVS dit als uitermate ongeloofwaardig beschouwt. Het gaat hier dan in eerste instantie al over de manier waarop u in dat prostitutienetwerk terecht kwam, zoals ook al gedeeltelijk besproken in het eerste deel van deze beslissing. Het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw verblijfsplaatsen en uw tewerkstelling heeft ook een invloed op de geloofwaardigheid van de manier waarop u in het prostitutienetwerk zou zijn terecht gekomen. U beweert immers dat u in december 2014 verhuisde naar Mutamba, waar u op straat leefde (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 5). Dit werd echter rechtstreeks tegengesproken door uw verklaring dat u van november 2014 tot februari 2015 in een supermarkt in Cazenga werkte en dat u nooit op een andere plaats verbleef dan Cazenga (verklaringen DVZ).

U beweert dat u uw broer en zus, B. en C., niet meer zag nadat jullie uit elkaar moesten gaan doordat de huurovereenkomst afliep in september 2014 (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 8). U ging dan bij de huurbaas wonen, en uw broer en zus gingen "naar het huis van een vriend". Gevraagd naar welke vriend ze gingen, wist u dat niet.

Bovendien kon u eigenlijk ook niet vertellen of ze beiden naar hetzelfde huis gingen, of elk naar een andere vriend (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 9). U kon enkel nog toevoegen dat uw broer veel vrienden had. Het is al erg merkwaardig dat u niet zou weten waar uw oudere broer en jongere zus naartoe

gingen op dat moment. Dit is zeker nog merkwaardiger omdat u wel nog contact met hen had tot december 2014, dus u had toch al zeker meer dan drie maanden te tijd om hen eens te vragen waar ze verbleven. U werd nogmaals de kans geboden om hier duidelijkheid te scheppen, maar wederom herhaalt u gewoon dat u niet wist waar exact ze verbleven, en dat ze u dat nooit gezegd hebben. Gevraagd waarom u in eerste instantie niet mee ging met hen, u ging immers naar de huurbaas, antwoordde u enkel dat dat was omdat u bij de huurbaas mocht blijven (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 9). Het feit dat u duidelijk niet op de hoogte bent van wat uw broer en zus deden toen jullie uit het huis gezet werden, maakt het feit dat u beweerde in december 2014 op straat te zijn beland ook minder aannemelijk. **Immers, gezien uw broer en zus een verblijfsplaats hadden, kan er wel verwacht worden dat u in eerste instantie bij hen hulp gaat zoeken om uw situatie te verbeteren. Het feit dat u dit dus duidelijk niet deed, ondermijnt de geloofwaardigheid van de situatie waarin u zich beweerde te bevinden, volledig.**

U werd gevraagd hoe u trachtte uw situatie te verbeteren, gezien u genoodzaakt was om het huis van uw huisbaas te verlaten. Ook hier bleef u volhouden dat uw enige optie was om straat te leven en te gaan bedelen. Gezien u toch tot op dat moment toch nog contact had met uw (oudere) broer en zus, en zeker ook vrienden of andere opties had, is het zeer merkwaardig dat u niet uitgebreid kan vertellen over de manieren waarop u hebt getracht om uw situatie te verbeteren (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18). Nadat jullie het huis van jullie ouders moesten verlaten, zou u ook een tante gecontacteerd hebben om hulp te vragen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 10). Zij gaf jullie echter geen hulp. U zou verder ook nog twee ooms hebben, maar die hebt u zelfs opmerkelijk genoeg niet eens gecontacteerd om hulp te vragen omdat u al zou weten dat ze hetzelfde zouden zeggen als uw tante. Gezien deze ooms toch ook in Luanda wonen, is het toch al vreemd dat jullie niet eens zouden geprobeerd hebben om hulp te vragen nadat jullie ouders net vermoord waren (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 8). U werd ook geconfronteerd met de vraag of u al dan niet andere opties had dan, uiteindelijk, op straat te belanden, maar u bleef volhouden dat dat voor u de enige oplossing was (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19). U zou ook niet bij andere organisaties zijn langsgeslagen voor hulp (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19). Gezien de toch vage en weinig-aannemelijke verklaringen die u aflegde over de omstandigheden waarop u op straat belandde, slaagde u er niet in om aannemelijk te maken dat u effectief in die omstandigheden op straat bent beland.

U zou dan in het prostitutienetwerk beland zijn ten gevolge van een valse belofte van een man die u op straat ontmoete, A.. Naast bovenstaande vaststellingen dient verder te worden opgemerkt dat het zeer merkwaardig is dat u, gezien de feiten die u beweerdelijk meemaakte met de dood van uw ouders, meteen zou overgaan op het vertrouwen van een wildvreemde persoon die u op straat aanspreekt. U zegt hierbij zelfs nog: "Ik dacht: "Een persoon die je niet kent, die komt voor een eerste keer, zou iets niet leugenachtig vertellen." Ik geloofde hem, ik kon me niet voorstellen dat ik in de prostitutie zou terechtkomen." (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19). Hoewel u nog jong was, getuigt deze verklaring toch van weinig voorzichtigheid, en is het zeker niet aannemelijk in combinatie met wat er gebeurd was voordien, en het feit dat uw vader u ook al waarschuwde dat jullie voorzigtiger moest zijn.

U hebt verder ook geen idee waar het pand waar u werkte als prostituee en gevangenen gehouden was, waar ze jullie hielden, gelegen was (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 5). U werd later tijdens het persoonlijk onderhoud nogmaals gevraagd om te beschrijven waar het huis was, u kon wel vertellen dat het in Luanda was, maar dat u geen idee hebt van de plaats (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 20). U vertelde dat u niet naar buiten mochten gaan en dus ook het adres niet kon weten. Echter, u had wel verteld dat jullie naar de klanten gingen, naar hun huizen, naar hotels, in de nacht (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 15). Het is dus ook niet waar dat u helemaal niet buiten de muren van het huis zou zijn gekomen in de drie jaar dat u daar was. U werd hierop gewezen, maar u bleef volhouden dat dat niet mogelijk was dat u het kon weten, en dat u ook altijd binnen en buiten ging via de parkings van de hotels (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 20). Dat u niet meer duidelijkheid kan scheppen over de plaats waar u vastgehouden was, ondanks het feit dat u dus wel het pand verliet, heeft een negatief effect op de geloofwaardigheid van uw beweerde tewerkstelling daar en het feit dat u niet de toestemming had om daar te vertrekken.

U reisde naar Europa met een paspoort dat afgegeven werd op 14 december 2017 (nr. N22921177) en een visum afgeleverd door de Belgische diplomatieke post in Luanda op 3 juni 2018. Het CGVS wijst er ten eerste op dat volgens de informatie beschikbaar in het visumonderzoek, uw geboortedatum opgegeven werd als 20 december 2000 en niet 20 december 1997 zoals u aan de asielinstanties zei (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 4). U reisde met een visum, waarvan u beweerd dat het volledig geregeld werd door Bent Kangamba (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 12). De foto's zouden gemaakt zijn ter plaatse in het huis, en dan later zouden ze ook een machine voor

vingerafdrukken hebben gebracht. Dit is echter niet de manier waarop een visum kan aangevraagd worden, en voor het nemen van de biometrische gegevens wordt een persoonlijke verschijning op de ambassade gevraagd (verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode, artikel 13). Daar de Belgische ambassade pas in 2021 de aanvragen uitbesteed aan het outsourcingbedrijf VFS, kan u niet anders dan in 2018 nog ter plaatse in de ambassade te zijn moeten gegaan, zeker in het kader van een eerste reis, voor het afstaan van uw vingerafdrukken. Volgens de informatie in het visumverzoek, werd uw verzoek ook gedaan in het kader van een familiegroep met nog acht andere personen. U werd een van deze namen van de groep gevraagd, maar u beweert deze persoon niet te kennen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 21). U blijft volhouden dat u niets weet van de visumaanvraag en dat u enkel er was om de foto te doen. Uw verklaringen over uw vertrek en uw documenten die u gebruikte bij vertrek uit Angola, zijn niet geloofwaardig.

Tot slot wijst het CGVS er op dat u niet aannemelijk maakte dat u bij terugkeer naar Angola een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade hebt, vanwege uw vrees ten aanzien van Bento Kangamba. Het is immers in eerste instantie al niet geloofwaardig dat u op dergelijke manier als dat u beschreef in de prostitutie belandde, noch dat u door Bento Kangamba naar Europa werd gestuurd ten gevolge van de eerder beschreven geloofwaardigheidsproblemen met betrekking tot uw visumaanvraag.

Wat betreft het overlijden van uw vader en moeder ten gevolge van de overval op jullie huis, en het seksuele misbruik dat hierbij gepaard ging, kon u ook deze gebeurtenissen en de beweerde link met de politieke activiteiten van uw vader niet aannemelijk maken. Wederom erkent het CGVS dat u nog jong was in 2014, op het moment van de feiten. Ondertussen zijn er echter al zeven jaren verstreken, dit in combinatie met het feit dat u nog wel wat familieleden hebt, waaronder een broer en een zus, ooms en tantes, waaronder ook een tante in Luanda, maakt dat er van u op het moment van het interview wel kon verwacht worden dat u al wat meer informatie kon geven betreffende deze feiten. U denkt dat er een connectie is tussen de beroving thuis, waarin uw ouders het leven zouden hebben gelaten en waar u seksueel misbruikt werd, en het feit dat uw vader behoorde tot de Casa-CE. U hebt hier echter enkel een vermoeden van, en het feit dat u al die jaren later niet meer informatie hieromtrent hebt verkregen toont aan dat dat vermoeden verder op weinig concrete aanwijzingen berust. U weet immers wel dat er een politieonderzoek was naar de gebeurtenissen van die nacht (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18). In het politieonderzoek was immers ook de persoon A.C.D.S. betrokken, hij was naar uw verklaringen op dat moment de general secretary van Casa-CE (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17). U gevraagd of u via hem niet meer op de hoogte kon komen van de ontwikkelingen in het onderzoek, nu ook zo veel jaren later, kon u enkel zeggen dat u geen contact hebt met die persoon (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18). U hebt een eerder passieve houding naar het onderzoek toe van wat er die nacht gebeurd is. Daarenboven legt u ook niets ter bewijs voor van noch het lidmaatschap van uw vader bij Casa-CE noch van de gebeurtenissen die nacht, ondanks het feit dat er op dat moment wel een belangrijk figuur van Casa-CE vermoord zou zijn geweest. Gevraagd of het incident in de media kwam, antwoordde u dat dat niet gebeurd is (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18). Het CGVS erkent dat een dergelijke gebeurtenis, als deze plaatsvond, een zwaar effect heeft op een zeventienjarig meisje. Vooralsnog kan er echter wel van u verwacht worden dat u de nodige stappen zet om deze gebeurtenis en het politieke motief ervan te bewijzen. Dat u dat niet deed, heeft een negatieve impact op de geloofwaardigheid van de feiten die u vertelde.

Wat betreft het document (psychologisch attest dd. 15/10/2021, psychologe L.) dat u neerlegde, heeft dit betrekking op uw psychische toestand en vormen in sé geen basis van bewijsvorming voor de door u beweerde vervolging. Er dient te worden opgemerkt dat een psychologisch attest geenszins een sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde traumatische ervaringen zijn opgelopen. Een psycholoog is bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Hoe dan ook wordt betreffende de oorzaak van uw symptomen in het attest slechts algemeen gesteld dat u aangaf dat u gestuurd was naar België met een vliegtuig door een prostitutienetwerk en dat u represailles vreest. Het CGVS merkt op dat u voor die asielinstanties aangaf dat u niet met het vliegtuig aankwam in België, maar met de auto vanuit Frankrijk. Op basis van uw psychologische toestand werden u bijzondere procedurele noden verleend. Het psychologische attest heeft verder enkel een mogelijke ondersteunende bewijswaarde bij een geloofwaardig verhaal, hetgeen niet het geval is.

U legt tot slot geen enkel begin van bewijs voor van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten en legde geen documenten voor waaruit uw identiteit en reisweg moeten blijken, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op de manifeste appreciatiefout en schending van *"artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, en van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."*

Verzoekster citeert artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet en stelt het volgende:

"Volgens deze bepaling moet er, rekening houdend met het specifieke profiel van verzoekster, een grondige analyse uitgevoerd worden van de relevante informatie die door verzoekster werd voorgelegd. Dit werd in casu met correct gedaan. De verwerende partij begaat hier een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoekster te weerhouden (Raad van state, arrest 104.820 van 18 maart 2002) en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten.

In voorkomend geval, miskent het CGVS de notie van vluchteling (artikel 48/3) en die van subsidiaire bescherming (artikel 48/4); tevens is de motivatie van de bestreden beslissing onvoldoende door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoekster te weerhouden (Raad van State, nr 104.820 van 18 maart 2002)."

Aangaande de kwetsbaarheid van verzoekster, wordt in het verzoekschrift het volgende uiteengezet:

"Ten eerste heeft het CGVS bij de analyse van de verklaringen van Mevrouw M.T. niet op geldige wijze rekening gehouden met haar psychologische toestand. Inderdaad wordt Mevrouw M.T. sinds 2019 regelmatig psychologisch gevolgd. Haar psycholoog geeft aan dat zij veel lijdt onder de traumatische gevolgen, en dat zij zeer verzwakt is (zien psychologisch verslag van 15 oktober 2021 - neergelegd ter ondersteuning van het verzoek om internationale bescherming).

Deze vaststellingen bevestigen de verklaringen van Mevrouw M.T.: [citaat uit notities van het persoonlijk onderhoud].

In een arrest nr 221 242 van 15 mei 2019. herinnert Uw Raad eraan dat: [citaat uit rechtspraak van de Raad].

Met betrekking tot de psychologische problemen van Mevrouw M.T., blijkt uit de bestreden beslissing dat: [citaat uit bestreden beslissing].

In antwoord op het argument van het CGVS, is het feit dat het mogelijk is om tijdens een persoonlijk onderhoud om een pauze te vragen, een recht dat wordt erkend voor alle personen die om internationale bescherming verzoeken. Hierdoor valt niet in te zien hoe het CGVS de psychische toestand van Mevrouw M.T. in aanmerking zou hebben genomen.

Uw Raad heeft al erkend dat de psychologische toestand van een verzoeker om internationale bescherming de tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen kan rechtvaardigen/uitleggen: [citatien uit rechtspraak van de Raad].

Door niet naar behoren rekening te houden met de gezondheidstoestand van verzoekster, heeft het CGVS artikel 48/6 § 5, van de Vreemdelingenwet geschonden.

Ten tweede *bij de analyse van verzoeksters verklaringen, heeft het CGVS geen rekening gehouden met de leeftijd van verzoekster ten tijde van de gebeurtenissen.*

Uw Raad heeft al geoordeeld dat: [citatien uit rechtspraak van de Raad]".

Aangaande de verblijfplaatsen en tewerkstelling van verzoekster, wordt als volgt betoogd:

Ten eerste verwijt het CGVS verzoekster dat ze tegenstrijdige informatie over haar "professionele achtergrond" heeft verstrekt. De interpretatie van het CGVS is abusief, aangezien Mevrouw M.T. slechts gedurende een korte periode heeft gewerkt en dit meer dan 7 jaar geleden was.

Wat de periode betreft gedurende welke Mevrouw M.T. in de supermarkt heeft gewerkt, herinnert ze zich in werkelijkheid niet de precieze periode (CGVS, p. 19). Bij DVZ voelde ze zich verplicht een precieze periode aan te geven, hoewel ze daartoe niet in staat was. Ze was toen nog minderjarig. Ze herinnert zich alleen dat ze maar heel kort gewerkt heeft.

Tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS, heeft Mevrouw M.T. niet onmiddellijk gezegd dat ze in een supermarkt had gewerkt, omdat ze daar slechts korte tijd had gewerkt: [citaat uit notities van het persoonlijk onderhoud]. Ze was deze periode bijna vergeten. Ze heeft sindsdien veel trauma's meegemaakt.

Toen ze in de supermarkt werkte, woonde Mevrouw M.T. op straat in Mutamba (en niet langer in Cazenga). Ze heeft niet gewerkt gedurende de tijd dat ze bij de huisbaas woonde. Toen ze bij de huisbaas woonde, moest ze huishoudelijke taken doen. Mevrouw M.T. moest daarna het huis van de huisbaas verlaten omdat hij meer van haar verwachtte. Toen kwam ze op straat te staan en zocht een werk. Uiteindelijk verloor ze haar werk bij de supermarkt omdat ze te vuil was: [citaat uit notities van het persoonlijk onderhoud].

Mevrouw M.T. was gedesoriënteerd toen zij haar interview had bij het DVZ. Haar verzoek om internationale bescherming was nog maar recent en er was nog geen psychologische follow-up opgezet. Het CGVS had rekening moeten houden met de gedateerde karakter van de feiten, met de leeftijd van verzoekster ten tijde van de feiten en met haar psychische problemen. Dit geldt des te meer omdat verzoekster haar verzoek om internationale bescherming in 2018 heeft ingediend, en pas eind 2021 door het CGVS werd gehoord. Al deze elementen relativeren het belang van de tegenstrijdigheden in verzoekster verklaringen.

Ten tweede verwijt het CGVS verzoekster dat ze tegenstrijdige informatie heeft verstrekt over de plaatsen waar ze in Angola heeft gewoond. Uit het document "Vragenlijst" (dd. 10 januari 2019) blijkt echter dat Mevrouw M.T. heeft verklaard dat zij na de dood van haar ouders korte tijd bij hun huisbaas heeft gewoond - voordat zij dakloos werd en uiteindelijk in het huis terecht kwam waar zij gedwongen werd als prostituee te werken. Het in het document "Verklaring DVZ" (dd. 10 januari 2019) vermelde adres is het enige officiële adres dat verzoekster heeft gehad: dit is het adres van het huis waar ze woonde met haar familie (Rua do Combat, Cazenga, Luanda) (CGVS, pp. 5-6). Het CGVS heeft de verklaringen van verzoekster selectief gelezen."

Inzake haar prostitutieactiviteiten in Angola, betoogt verzoekster als volgt:

"Uit de bestreden beslissing blijkt dat sommige van de verklaringen van verzoekster met betrekking tot de manier ze in het prostitutienetwerk kwam en haar tijd in het netwerk, zijn dermate vaag en tegenstrijdig dat het CGVS dit als uitermate ongeloofwaardig beschouwt.

Ten eerste verwijt het CGVS verzoekster dat ze geen precieze informatie heeft verstrekt over de plaats waar haar broer en zuster zijn gaan wonen nadat ze de gezinswoning hadden verlaten.

Na de dood van hun ouders is Mevrouw M. met haar oudere broer en jongere zuster in het ouderlijk huis blijven wonen. Omdat ze de huur niet meer konden betalen, moesten ze het huis verlaten. Ze waren drie kinderen, en niemand wilde hen helpen. Het is gemakkelijker om één persoon te ontvangen dan drie. Dus moesten ze van elkaar scheiden. Mevrouw M.T. kon een tijdje bij de huisbaas wonen, terwijl de oudere broer van Mevrouw M.T. met hun jongere zuster in het huis van een vriend ging wonen. De huisbaas wilde de broer en zus van verzoekster niet in huis nemen. Deze laatste vond daarom onderdak bij een vriend van verzoeksters broer.

Mevrouw M.T. kon gelogen hebben, en een willekeurige naam opgegeven hebben. Maar dat deed ze niet. Ze was eerlijk, en legde zo goed mogelijk uit hoe haar situatie was in 2014 - 7 jaar voor haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Temeer daar Mevrouw M.T. sinds december 2014 geen contact meer heeft gehad met haar broer en zus. Ze kan dus geen contact met hen opnemen om te weten te komen bij welke vriend zij na de dood van hun ouders hebben gewoond: [citatens uit notities van het persoonlijk onderhoud]. Gelet op de lange tijd die is verstreken sinds de gebeurtenissen zich hebben voorgedaan, en op de traumatische gebeurtenissen die verzoekster daarna heeft meegemaakt, zijn haar verklaringen over de plaatsen waar zij na de dood van haar ouders heeft gewoond, voldoende gedetailleerd.

Ten tweede beweert het CGVS dat het met geloofwaardig is dat verzoekster een tijdlang op straat heeft geleefd, terwijl haar broer en zuster onderdak hadden. Volgens het CGVS, [citaat uit de bestreden beslissing].

In december 2014 heeft verzoekster echter alle contact met haar broer en zus verloren. Daarna was ze niet meer in staat om hen te bereiken. Ze zou hen niet om hulp hebben kunnen vragen In tegenstelling tot wat het CGVS beweert, heeft verzoekster alles gedaan wat ze kon om te voorkomen dat zij dakloos zou worden. Na de dood van haar ouders bleef ze in het ouderlijk huis wonen. Daarna woonde ze bij de huisbaas. Maar hij verwachtte dingen van haar die ze hem niet wilde geven. Ze vroeg een vriendin en haar tante om hulp (CGVS, pp. 10-11 + p. 18), maar niemand kwam haar te hulp.

Mevrouw M. kent haar grootouders en ooms niet (CGVS, pp. 10-11). Ze nam contact op met de enige tante die ze echt kende. Deze tante wilde haar niet in huis nemen. Het was in deze context dat verzoekster op straat kwam te staan. Ze was toen nog minderjarig en wist niet met wat er organisaties waren die haar hadden kunnen helpen Bovendien bevestigt de beschikbare documentatie dat weeskinderen in Angola die op straat leven, bijzonder kwetsbaar zijn en niet doeltreffend door de autoriteiten worden beschermd: [citaten uit landeninformatie, stuk 3, gevoegd bij verzoekschrift].

Ten slotte stelde het CGVS zeer weinig vragen over de periode gedurende welke verzoekster op straat had geleefd Ten minst dient de bestreden beslissing nietig te worden verklaard, zodat verzoekster hierover verder kan worden ondervraagd.

Ten derde verwijt het CGVS Mevrouw M.T. dat ze A. heeft vertrouwd. Volgens het CGVS, [citaat uit de bestreden beslissing].

De interpretatie van het CGVS is subjectief en zeer streng. Mevrouw M.T. was toen nog minderjarig Ze had net haar ouders verloren, en stond uiteindelijk op straat. Ze was wanhopig Toen A. naar haar toekwam, ging ze niet blindelings op zijn aanzoek in Ze nam pas na twee dagen weer contact met hem op omdat zij in zeer hachelijke omstandigheden leefde. Ze hoopte dat deze man haar kon helpen, hoewel dat niet het geval was: [citaten uit de notities van het persoonlijk onderhoud].

Ten vierde, verwijt het CGVS verzoekster dat ze geen idee heeft waar het huis waar ze als prostituee werkte zich bevond en waar ze werd vastgehouden.

De interpretatie van het CGVS is abusief. De gebeurtenissen die verzoekster in dit huis heeft meegemaakt, hebben een aanzienlijke invloed gehad op haar geestelijke gezondheid. Ze was gedesoriënteerd tijdens deze periode Verzoeksters bewegingen waren ook zeer beperkt en vonden steeds 's nachts plaats [citaten uit de notities van het persoonlijk onderhoud].

Hoewel verzoekster niet in staat was precies te zeggen waar het huis was waarin zij werd vastgehouden, blijkt uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoekster een gedetailleerde getuigenis over deze periode van haar leven heeft kunnen afleggen [citaten uit de notities van het persoonlijk onderhoud].

De beschikbare documentatie bevestigt de verklaringen van verzoekster.

Mensenhandel en seksuele exploitatie van jonge meisjes in privé-huizen zijn in Angola wijdverbreide verschijnselen De bescherming van de Angolese autoriteiten is niet doeltreffend:

- Human Rights Committee, « Concluding observations on the second periodic report of Angola », 8 mei 2019 [...]

- Committee on the Elimination of Discrimination against Women, « Concluding observations on the seventh periodic report of Angola », 14 maart 2019 [...]

- US Department of State, « Trafficking in persons report », juni 2021 [...]

Door geen rekening te houden met alle verklaringen van verzoekster en met de over Angola beschikbare informatie, heeft het CGVS artikel 48/6 van de vreemdelingenwet geschonden.

Ten vijfde, met betrekking tot verzoeksters reis naar Europa, bevat het administratief dossier van het CGVS dat aan verzoeksters raadvrouw werd gezonden, niet het visumdossier. Verzoekster kan zich op dit punt dus niet doeltreffend verdedigen. De bestreden beslissing moet nietig worden verklaard, zodat het visumdossier aan de raadvrouw van verzoekster kan worden toegezonden.

Volgens het CGVS, [citaat uit de bestreden beslissing].

Uit de beschikbare documentatie blijkt echter dat: [citaat uit landeninformatie]

Bento Kangamba is een zeer invloedrijk man Hij maakte dus gebruik van zijn connecties om het paspoort en het visum op onregelmatige wijze te verkrijgen. De beschikbare documentatie bevestigt dat het gebruikelijk is dat exploitanten slachtoffers van seksuele exploitatie, met name naar Europese landen, sturen. In zijn beslissing verwijst het CGVS ook naar bepaalde gegevens in het visumdossier, waaruit blijkt dat het visum duidelijk op onregelmatige wijze werd verkregen: [citaat uit de bestreden beslissing].

Ten slotte werd Bento Kangamba reeds in 2013 beschuldigd van internationale seksuele exploitatie: [citaat uit landeninformatie].

Gelet op al deze elementen moet aan verzoekster het voordeel van de twijfel worden gegeven."

Aangaande het incident waarbij verzoekster haar ouders verloor, wordt in het verzoekschrift het volgende gesteld:

"Volgens het CGVS, [citaat uit de bestreden beslissing].

Mevrouw M.T. vermoedt dat het incident verband houdt met de politieke activiteiten van haar vader, maar is daar niet zeker van. Mevrouw M.T. heeft niemand in Angola die haar kan helpen de politieke activiteiten van haar vader te bewijzen. De neerlegging van documenten in dit verband zou zelfs verdacht zijn.

Het CGVS verliest uit het oog dat verzoekster sinds december 2014 elk contact met haar broer en zus heeft verloren. Ze kent haar ooms niet, en haar tante was niet aanwezig tijdens het incident. Ze heeft al vele jaren Angola verlaten, en had al lang daarvoor het contact verloren. Ze begrijpt niet hoe ze er meer over te weten had kunnen komen.

Mevrouw M.T. was toen nog minderjarig. Ze werd verkracht tijdens dit incident. Ze moest toen proberen een manier te vinden om te overleven, leefde op straat en raakte vervolgens betrokken bij een prostitutienetwerk. In deze omstandigheden kan het CGVS verzoekster niet verwijten dat ze niet voldoende informatie heeft kunnen verstrekken over het onderzoek dat werd verricht na het incident in haar gezinswoning.

Gelet op de lange tijd die is verstreken sinds de gebeurtenissen zich hebben voorgedaan, en op de traumatische gebeurtenissen die verzoekster daarna heeft meegemaakt, waren de verstrekte verklaringen over de aanval op de gezinswoning voldoende gedetailleerd. Het CGVS had meer vragen kunnen stellen over de feiten van seksueel geweld waaraan verzoekster persoonlijk werd onderworpen, in plaats van zich te richten op de politieke activiteiten van haar vader, die meer dan zeven jaar geleden is overleden. Uiteindelijk maakt het niet uit of de aanval al dan niet politiek gemotiveerd was."

Wat betreft het door verzoekster neergelegde psychologisch attest, wordt als volgt betoogd:

"Ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming heeft verzoekster een psychologische attest neergelegd waarin het psychisch lijden in verband wordt gebracht met de gebeurtenissen in Angola. Het CGVS beweert dat een psycholoog nooit met zekerheid de oorzaken van iemands psychische problemen kan vaststellen.

Uw Raad heeft echter al verklaard dat [citaat uit rechtspraak van de Raad].

Bovendien volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moeten medische getuigschriften die ter ondersteuning van een asielaanvraag worden overgelegd, door de asielautoriteiten aan een grondig onderzoek worden onderworpen (R.C. tegen Zweden, 9 maart 2010 en MO M tegen Frankrijk, 18 april 2013).

In dit verband blijkt duidelijk uit recente rechtspraak van hetzelfde Hof dat, om een medisch attest uit te sluiten, mag de risicocontrole met betrekking tot artikel 3 van het EVRM niet beperkt blijven tot het gebrek aan geloofwaardigheid, maar zich ook moet uitstrekken tot alle andere individuele factoren die, bij elkaar opgeteld, het risico van onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst vergroten.

in haar arrest in de zaak R.J. tegen Frankrijk van 19 september 2013 oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat : [...]

In haar arrest in de zaak I tegen Zweden van 5 september 2013 oordeelde het Hof verder dat: [...]

Het door verzoekster ingediend psychologisch attest is dus een belangrijke document die met systematisch door het CGVS kunnen worden verworpen. Het CGVS kan met systematisch oordelen dat een psychologische attest geen echte bewijswaarde heeft.

Wat de gegevens in het psychologisch attest over de reis van verzoekster betreft, heeft de psycholoog zich beperkt tot een samenvatting en gezegd dat verzoekster vóór haar aankomst in België het vliegtuig had genomen, hetgeen inderdaad het geval was: [citaat uit de notities van het persoonlijk onderhoud]".

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster het rapport van Asyls "Angola: Orphan Children en Related Issues" van juni 2019 en het persartikel van Slate Afrique "Angola: le général Bento Kangamba accusé de trafic sexuel au Brésil" van 25 november 2013.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om

internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. Verzoekster vreest bij terugkeer naar Angola te worden vermoord door Bento Kangamba, omdat zij haar belofte niets te zeggen over hem en het prostitutienetwerk heeft verbroken en omdat zij weggelopen is.

Blijkens de bestreden beslissing hecht verweerder geen geloof aan verzoeksters asielrelaas omwille van volgende redenen:

- verzoekster heeft tegenstrijdige verklaringen afgelegd over haar tewerkstelling en haar verblijfplaatsen in Angola;
- verzoekster heeft vage en tegenstrijdige verklaringen afgelegd over de manier waarop zij in het prostitutienetwerk terecht kwam en over haar tijd in dit netwerk;
- verzoeksters verklaringen over haar vertrek uit Angola en de daarbij gebruikte documenten stroken niet met objectieve informatie;
- verzoekster beperkt zich tot vage verklaringen over de overval op haar ouderlijk huis, de beweerde link met de politieke activiteiten van haar vader en de ontwikkelingen in het politieonderzoek, alsook een gebrek aan bewijstukken ter staving van deze overval en het politieke lidmaatschap van haar vader.

Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoekster uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft.

Zij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in haar vluchtrelaas, het herhalen en verduidelijken van eerder afgelegde verklaringen inzake haar verblijfplaatsen, tewerkstelling, prostitutieactiviteiten en het incident waarbij haar ouders om het leven kwamen, het verwijzen naar haar psychologische problemen, haar jonge leeftijd en de tijdsspanne tussen de vervolgingsfeiten en de interviews, het citeren van algemene informatie inzake seksuele exploitatie en mensenhandel in Angola, het uiten van persoonlijke vergoelijkingen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dit kan – mede gelet op wat hieronder volgt – bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht, waarmee verzoekster er niet in slaagt de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

5. Het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, geeft op zichzelf niet aan dat de verzoekster niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 August 2020, p. 89).

Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij aanvoert dat verweerder geen rekening heeft gehouden met haar geestestoestand.

Blijkens de bestreden beslissing werden aan verzoekster steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het psychologisch attest dat u tijdens het persoonlijk onderhoud neerlegde, blijkt immers dat u sinds 2019 enkele keren naar een psychologe ging omwille van traumatische gebeurtenissen. Uit het attest blijkt dat u angstig bent en dat u lijdt onder de gevolgen van traumatische ervaringen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u gevraagd op welke manier u kon ondersteund worden tijdens het persoonlijk onderhoud (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 12). U vertelde dat de enige optie voor u om kalm te blijven. Net zoals bij aanvang van het interview, werd u er op gewezen dat u steeds een pauze kan vragen indien u dat nodig hebt. Gezien wat u meemaakte met mannen, wenste u ook liever gehoord te worden door een vrouwelijke PO en bijgestaan te worden door een vrouwelijke tolk, hetgeen ook gebeurde.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”.

In de mate dat verzoekster in het kader van onderhavige procedure aanvoert dat geen rekening werd gehouden met haar procedurele noden dient te worden verwezen naar artikel 48/9, § 4 van de Vreemdelingenwet dat inzake bijzondere procedurele noden stelt:

“De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep” (de Raad onderlijnt).

Het feit dat de evaluatie van de bijzondere procedurele noden op zich niet vatbaar is voor beroep staat er niet aan in de weg dat die evaluatie wordt bekritiseerd in het kader van een beroep ingesteld tegen de beslissing tot verwerping of onontvankelijkheid van haar verzoek om internationale bescherming.

De Raad kan wel nagaan of verzoekster, rekening houdend met haar profiel van specifieke kwetsbaarheid, passende steun heeft gekregen in het licht van de doelstelling dat de verzoekster de rechten moet kunnen genieten en zich moet kunnen gedragen naar de verplichtingen die haar worden opgelegd tijdens de hele procedure.

Blijkens de bestreden beslissing wordt erkend dat verzoekster met psychologische problemen kampt en werden er, om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, aan verzoekster steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van haar verzoek.

Verzoekster meent in het verzoekschrift dat de haar geboden steunmaatregelen, met name het vragen van een pauze wanneer nodig, een recht is dat wordt erkend voor alle personen die om internationale bescherming verzoeken en dat hierdoor niet valt in te zien hoe verweerder de psychische toestand van verzoekster in aanmerking zou hebben genomen. Ze blijft echter bij loutere stellingen en licht niet toe op welke wijze de haar geboden steunmaatregelen tekortschoten.

Uit een eenvoudige lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt ook dat de dossierbehandelaar rekening heeft gehouden met verzoeksters toestand. Zo werd benadrukt dat verzoekster melding diende te maken van enige problemen of moeilijkheden tijdens het onderhoud en dat, indien nodig, eerdere en extra pauzes konden worden ingelast (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). De dossierbehandelaar heeft manifest eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, die verzoekster goed kon volgen en waarvan zij de logica en de inhoud correct begreep. Aan verzoekster werden bovendien zowel open als concrete vragen gesteld. Verder heeft zij tijdens het persoonlijk onderhoud op geen enkel moment aangegeven dat zij niet in staat was deel te nemen aan de procedure of verklaringen af te leggen.

Evenmin blijkt uit het door verzoekster voorgelegde psychologische attest (neergelegd bij het CGVS) dat verzoeksters psychische problemen van die aard zijn dat zij niet zou kunnen deelnemen aan de asielprocedure, noch dat de haar geboden steunmaatregelen niet toereikend waren.

Verzoekster toont niet aan dat haar psychologische toestand haar verhindert, dan wel verhinderd heeft, coherente verklaringen af te leggen.

Inzake het door verzoekster neergelegde psychologisch attest stelt de beslissing bovendien nog als volgt: *“Wat betreft het document (psychologisch attest dd. 15/10/2021, psychologe L.) dat u neerlegde, heeft dit betrekking op uw psychische toestand en vormen in sé geen basis van bewijsvorming voor de door u beweerde vervolging. Er dient te worden opgemerkt dat een psychologisch attest geenszins een sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde traumatische ervaringen zijn opgelopen. Een psycholoog is bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Hoe dan ook wordt betreffende de oorzaak van uw symptomen in het attest slechts algemeen gesteld dat u aangaf dat u gestuurd was naar België met een vliegtuig door een prostitutienetwerk en dat u represailles vreest. Het CGVS merkt op dat u voor die asielinstanties aangaf dat u niet met het vliegtuig aankwam in België, maar met de auto vanuit Frankrijk. Op basis van uw psychologische toestand werden u bijzondere procedurele noden verleend. Het psychologische attest heeft verder enkel een mogelijke ondersteunende bewijswaarde bij een geloofwaardig verhaal, hetgeen niet het geval is.”*

Hieruit blijkt alsnog dat verzoeksters psychische toestand wel degelijk in rekening werd genomen bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekster in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden, evenals dat verzoekster heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen.

6. Daarnaast benadrukt verzoekster in het verzoekschrift dat in het neergelegde psychologisch attest het psychisch lijden in verband gebracht wordt met de gebeurtenissen in Angola.

Het door verzoekster neergelegde psychologisch attest maakt melding van mentale problemen, met name dat verzoekster angstig is en lijdt onder de gevolgen van traumatische ervaringen.

Er wordt door de Raad niet getwijfeld aan de bewijskracht van dit stuk. De beoordeling van de bewijswaarde van een attest betreft een feitelijke appreciatie die de Raad toekomt. Hierbij wordt rekening gehouden met het geheel van de voorliggende elementen opgenomen in het administratief dossier en het verzoekschrift. Een psychologisch rapport kan niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel.

Hoewel het attest het bestaan van mentale letsels kan aantonen, vormt dit neergelegde psychologische stuk geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de genoemde problemen werden opgelopen, noch voor het feit dat de letsels werden opgelopen voordat verzoekster haar land van herkomst verliet. De psychologe doet vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan deze vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt.

Een psycholoog is bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op de verklaringen van verzoekster en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

In het licht van het gehele dossier kan het psychologisch attest de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet herstellen, noch het bestaan van een risico op problemen bij terugkeer naar Angola aannemelijk maken.

Daar waar verzoekster nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake medische getuigschriften (het arrest *R.J. tegen Frankrijk*, nr. 10466/11 van 19 september 2013, het arrest *R.C. t. Zweden*, nr. 41827/07 van 9 maart 2010 en het arrest *Mo.M. t. Frankrijk*, nr. 18372/10 van 18 april 2013), dient opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht op eigen merites en het desgevallend aan verzoekster toekomt om aan te tonen dat zij zich in dezelfde situatie zou bevinden als de personen die het onderwerp van de desbetreffende rechtspraak hebben uitgemaakt. *In casu* legt verzoekster een psychologisch attest neer ter staving van haar psychologische problemen, terwijl de genoemde arresten betrekking hebben op asielzoekers die sporen van foltering vertonen op hun lichaam. Er kan dan ook bezwaarlijk worden gesteld dat verzoekster zich in een gelijkaardige situatie bevindt aan de zaken in voornoemde arresten.

Verzoekster gaat er in deze bovendien aan voorbij dat het EHRM steeds voorop stelt dat de bewijslast bij de verzoekster ligt en voorts wordt het belang van een causaal verband benadrukt, wat inhoudt dat verzoeksters verklaringen al geloofwaardig zijn. Nergens uit de aangehaalde rechtspraak van het Hof kan blijken dat een ongeloofwaardig asielrelaas louter kan verholpen worden op basis van een medisch getuigschrift.

7. Waar verzoekster in het verzoekschrift aanvoert dat verweerder geen rekening heeft gehouden met haar leeftijd ten tijde van de gebeurtenissen, dient vastgesteld dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoeksters jonge leeftijd op het moment van de feiten.

Dit blijkt immers duidelijk uit de bewoordingen van de bestreden beslissing:

- *"Het CGVS erkent dat u op dat moment nog minderjarig was, ongeveer 17 jaar oud, maar het is wel van belang dat u hier duidelijk en rechtlijnig over bent, zeker in het kader van het onderzoek naar uw asielmotieven"* (bestreden beslissing, p. 2);
- *"Hoewel u nog jong was, getuigt deze verklaring toch van weinig voorzichtigheid, en is het zeker niet aannemelijk in combinatie met wat er gebeurd was voordien, en het feit dat uw vader u ook al waarschuwde dat jullie voorzichtiger moest zijn."* (bestreden beslissing, p. 3);
- *"Wederom erkent het CGVS dat u nog jong was in 2014, op het moment van de feiten."* (bestreden beslissing, p. 4);
- *"Het CGVS erkent dat een dergelijke gebeurtenis, als deze plaatsvond, een zwaar effect heeft op een zeventienjarig meisje."* (bestreden beslissing, p. 4).

Samen met verweerder dient opgemerkt dat verzoekster geenszins kan volstaan met een algemene verwijzing naar haar jeugdige leeftijd en de tijdsspanne tussen de gebeurtenissen en haar interviews bij de Belgische asielinstanties om afbreuk te doen aan het geheel van de concrete, in de bestreden beslissing opgenomen motieven. Haar jeugdige leeftijd en de tijdsspanne tussen de feiten en de interviews kan geen afdoende verklaring bieden voor de veelheid aan vage en tegenstrijdige verklaringen inzake essentiële punten van haar relaas. Ook van een jong persoon kan wel degelijk verwacht worden dat zij duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen zou kunnen afleggen over haar eigen leven en de gebeurtenissen die haar ertoe hebben gebracht haar land van herkomst te verlaten. Dit is niet het geval.

Bovendien is verzoekster inmiddels meerderjarig en is redelijk te verwachten dat zij zich na haar vertrek uit Angola zou vergewissen van haar problemen. Verzoeksters klaarblijkelijke desinteresse in haar problemen en gebrek aan pogingen om meer informatie te verwerven hieromtrent tasten de geloofwaardigheid van haar verklaringen verder aan.

8. Wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdige en vage verklaringen inzake verzoeksters woonplaatsen, haar tewerkstelling, de manier waarop ze in het prostitutienetwerk terecht is gekomen en haar tijd in het prostitutienetwerk, beperkt verzoekster zich in het verzoekschrift tot het herhalen en verduidelijken van haar eerder afgelegde verklaringen. Verzoekster tracht de door verweerder vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden te verklaren door een verduidelijking te geven van de feiten die het voorwerp waren van deze tegenstrijdigheden en vaagheden. De vaststellingen in de bestreden beslissing laten echter geen ruimte voor de nuanceringen die verzoekster *post factum* nog tracht aan te brengen. Hierbij dient opgemerkt dat de kandidaat-vluchteling in het kader van de asielprocedure een verantwoordelijkheid draagt, in die zin dat van haar wordt verwacht dat zij zo duidelijk en volledig mogelijk haar asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van haar asielrelaas raken. De bestreden motivering wordt niet dienstig weerlegd en blijft derhalve staande.

9. De door verzoekster in het verzoekschrift geciteerde artikelen en rapporten (inzake de situatie van weeskinderen in Angola, mensenhandel en seksuele exploitatie van jonge meisjes in Angola, de beschuldigingen van internationale seksuele exploitatie aan het adres van Bento Kangamba) vermogen aan de voorstaande vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

10. Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat het administratief dossier dat naar haar raadvrouw werd gezonden geen kopie van het visumdossier bevat, zodat zij zich op dit punt niet doeltreffend kan verdedigen.

In navolging van de opmerkingen van verweerder in de nota van 27 januari 2022, wordt vastgesteld dat verzoeksters raadvrouw na kennisname van de bestreden beslissing een aanvraag tot het verkrijgen van administratieve documenten of inzage in het administratief dossier heeft gericht aan het Commissariaat-generaal bij e-mail van 14 december 2021 met het verzoek om het administratief dossier van verzoekster door te sturen, hetgeen is gebeurd bij e-mail van 21 december 2021. Standaard worden door het Commissariaat-generaal de beslissing van het Commissariaat-generaal, de notities van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, de verklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken, de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken en de map "*Landeninformatie*" overgemaakt, tenzij de advocaat uitdrukkelijk vraagt om ook de overige stukken van de Dienst Vreemdelingenzaken over te maken, hetgeen zij *in casu* heeft nagelaten. Uit het administratief dossier blijkt dat het visumdossier geen

onderdeel vormt van de map “Landeninformatie”, maar van de “inventaris + documenten DVZ”. Verweerder stelt in de nota terecht dat het verzoekster vrij stond om, nadat zij had vastgesteld dat de haar toegezonden stukken geen kopie bevatten van het visumdossier, een bijkomende vraag te richten aan het Commissariaat-generaal teneinde een kopie van dit stuk te kunnen ontvangen, te meer daar uit de bestreden beslissing duidelijk en concreet blijkt over welk stuk het gaat, hetgeen haar raadvrouw heeft nagelaten.

Bovendien laat het inzagerecht verzoekster toe om haar dossier op het Commissariaat-generaal in te kijken en kennis te nemen van de inhoud teneinde haar verdediging te organiseren. In de mate dat verzoekster zou doelen op het feit dat zij niet geconfronteerd werd met de argumenten en de bijkomende informatie vooraleer de bestreden beslissing werd genomen door verweerder, dient zij erop gewezen te worden dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is maar een administratieve procedure. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet.

Verder volhardt verzoekster in het verzoekschrift in haar verklaringen inzake haar reisweg en visum en verwijst ze dienaangaande naar algemene informatie. Zij weerlegt hiermee echter geenszins de terecht en pertinente motiveringen in de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat verzoeksters verklaringen over haar vertrek uit Angola en de daarbij gebruikte documenten niet stroken met de informatie uit haar visumdossier en geenszins geloofwaardig zijn.

11. De asielinstanties mogen van een verzoekster om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over haar identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom zij een verzoek om internationale bescherming indient.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoekster een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

In casu dient opgemerkt dat verzoekster geen enkel document ter staving van haar asielrelaas bijbrengt, noch op het CGVS, noch in het kader van onderhavige beroepsprocedure. Verzoekster brengt evenmin een begin van bewijs bij ter staving van haar voorgehouden identiteit en herkomst, noch aangaande haar voorgehouden reisweg naar België.

Voorstaande vaststellingen inzake de afwezigheid van enig document betreffen een bijkomende negatieve indicatie voor verzoeksters geloofwaardigheid.

12. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Verzoekster toont niet aan dat zij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan zij zich niet beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

13. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoekster geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend tweeëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS